

یک روز، بعد از این که شنگال هزار بار از خودش پرسید:
«آخه، تو کی هستی؟» و وقت چیدن سفره، بارها و بارها دست به دست شد
و هی دست به سرش کردند ...

... آهی کشید و با خودش فکر کرد، اگر بخواهم توی سفره جایی داشته باشم و
مثل بقیه برای خودم کسی بشوم باید فقط **یک** چیز باشم. پس تصمیم گرفت
برای خودش فکری بکند.

اول از همه، باید برای سرش فکری می کرد. یک کلاه لبه دار سرش گذاشت تا
بیش تر شبیه یک قاشق بشود؛ اما چنگال ها گفتند:
«واه واه! چه کله ی گردی!»

